



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Кзз 309/2016  
22.04.2016. године  
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ч.Л., због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези ст. 2. и 1. и у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.Л., адвоката М.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 32/14 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1481/15 од 28.12.2015. године, у седници већа одржаној 22.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

**УСВАЈА СЕ** захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.Л., адвоката М.Р., у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чл. 103. тачка 5) и 104. став 6. Кривичног законика, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Крагујевцу К 32/14 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1481/15 од 28.12.2015. године, тако што Врховни касациони суд **окривљеног Ч.Л.**, са личним подацима као у првостепеној пресуди, **оглашава**

**К р и в и м**

што је у периоду од 08.06.2006. године до 31.12.2006. године у Десимировцу, Општина Крагујевац, као одговорно лице, оснивач Д.О.О. „Т.“ из Д., неистиниту службену исправу употребио у служби као да је истинита, тако што је у пословну евиденцију свог привредног друштва евидентирао куповину дрвне грађе од више физичких лица, као да су та лица продавци те робе и да су по том основу и примили готовински исплаћени новац, иако ова лица наведену робу нису испоручила, нити су њима исплаћене накнаде по признаницама, које они нису ни потписали, а био је урачунљив, свестан свог дела и његове забрањености и желећи његово извршење, па је:

-дана 08.06.2006. године у рачуноводству свог привредног друштва евидентирао откупни лист број 38/2006 о наводној куповини 15 м3 тополових трупаца од М.А. из К. – К. и признаницу о исплати исте робе број 49/2006 од 21.11.2006. године на износ од 255.000,00 динара;

-дана 30.09.2006. године у рачуноводству свог привредног друштва евидентирао откупни лист број 64/06 о наводној куповини 18 м3 тополових трупаца од А.В. из М. – Т. и признаницу о исплати исте робе број 64/2006 од 18.12.2006. године на износ од 306.000,00 динара;

-дана 16.06.2006. године у рачуноводству свог привредног друштва евидентирао откупни лист број 45/2006 о наводној куповини 16 м3 тополових трупаца од Т.В. из Б.п. – К. и признаницу о исплати исте робе број 45/2006 од 21.11.2006. године на износ од 272.000,00 динара;

-дана 28.09.2006. године у рачуноводству свог привредног друштва евидентирао откупни лист број 63/2006 о наводној куповини 19 м3 тополових трупаца од С.Л. из Ч. – К. и признаницу о исплати исте робе број 42/2006 од 14.11.2006. године на износ од 323.000,00 динара;

чиме је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези ст. 2. и 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које дело му Врховни касациони суд применом наведених законских одредби и одредби чл. 4, 42, 45, 54, 64, 65. и 66. Кривичног законика, **и з р и ч е**

### УСЛОВНУ ОСУДУ

и то тако што му **УТВРЂУЈЕ** казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца и истовремено одређује да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године не изврши ново кривично дело.

У осталом непреиначеном делу пресуде Вишег суда у Крагујевцу К 32/14 од 02.10.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1481/15 од 28.12.2015. године остају неизмењене, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ч.Л. у преосталом делу у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 4. став 1. ЗКП одбија као неоснован, а у погледу осталих разлога **одбацује** као недозвољен.

### Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 32/14 од 02.10.2015. године окривљени Ч.Л. је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези ст. 2. и 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од пет месеци која се неће извршити ако окривљени за једну годину од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка у укупном износу од 235.000,00 динара, које је дужан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1481/15 од 28.12.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног Ч.Л., а пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 32/14 од 02.10.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Ч.Л., адвокат М.Р., у смислу члана 485. став 1. тач. 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Ч.Л. ослободи од оптужбе за извршење предметног кривичног дела или да одбије оптужбу због наступања застарелости кривичног гоњења.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

По налажењу Врховног касационог суда, основано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче застарелост кривичног гоњења. Наиме, по оцени овог суда, у односу на поједине радње које су ушле у састав продуженог кривичног дела за које је окривљени побијаним пресудама оглашен кривим и то радње које су му стављене на терет да их је извршио 20.10.2005. године и 20.11.2005. године, наступила је апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Побијаном првостепеном пресудом окривљени Ч.Л. је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези ст. 2. и 1. у вези члана 61. КЗ, а за које кривично дело је прописана казна затвора од три месеца до пет година, те како је окривљени оглашен кривим да је између осталог две радње које улазе у састав продуженог кривичног дела извршио 20.10.2005. године и 20.11.2005. године, а имајући у виду да је побијана првостепена пресуда постала правноснажна 28.12.2015. године, када је иста потврђена побијаном другостепеном пресудом, то је у конкретном случају у смислу чл. 103. тачка 5) и 104. став 6. КЗ у односу на ове две радње извршења предметног кривичног дела апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила 20.10.2015. године и 20.11.2015. године, дакле пре доношења побијане другостепене пресуде.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, побијаном другостепеном пресудом учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чл. 103. тачка 5) и 104. став 6. КЗ, јер је у тренутку доношења наведене пресуде за две радње које су обухваћене продуженим кривичним делом наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Због тога је Врховни касациони суд отклонио наведену повреду закона преиначењем побијаних пресуда, тако што је окривљеног огласио кривим због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези ст. 2. и 1. у вези члана 61. Кривичног законика изостављајући у односу на изреку побијане првостепене пресуде из конструкције продуженог кривичног дела радње које су окривљеном стављене на терет да их је извршио 20.10.2005. године и 20.11.2005. године.

С обзиром на овако донету одлуку, Врховни касациони суд је окривљеном за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став

3. у вези ст. 2. и 1. у вези члана 61. Кривичног законика применом одредби чл. 45, 54, 64, 65. и 66. КЗ изрекао условну осуду и то тако што му је утврдио казну затвора у трајању од четири месеца и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године не изврши ново кривично дело. Наиме, овај суд налази да је овако изречена условна осуда у потпуности примерена кривична санкција извршеном кривичном делу којом ће се спречити да окривљени Ч.Л. убудуће чини оваква или слична кривична дела и чиме ће се у свему остварити сврха изрицања кривичних санкција и сврха кажњавања која су предвиђене одредбама чл. 4. и 42. КЗ.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о ствари која је већ правноснажно пресуђена, с обзиром на то да је у прекршајном поступку окривљени кажњен као одговорно лице у предузећу „Т.“ ДОО за радње које чини бића овог кривичног дела, и то за исти период који је обухваћен и означен и у оптужном акту, а којим наводима бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. став 1. ЗКП.

Врховни касациони суд налази да из списка предмета произилази да су решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијала Крагујевац број 32-218-1-1132/2007 од 04.04.2008. године окривљени правно лице Д.О.О. „Т.“ и одговорно лице Ч.Л. као директор предузећа оглашени одговорним зато што су у контролисаном периоду од 01.01.2005. до 31.12.2006. године у пореским пријавама исказали претходни порез по основу плаћене ПДВ накнаде пољопривреднику, а нису испунили услове прописане одредбама члана 34. став 4. Закона о порезу на додату вредност, у укупном износу ПДВ од 58.899,00 динара, чиме су учинили прекршај из члана 60. став 1. тачка 9) Закона о порезу на додату вредност, за који су наведеним решењем кажњени. Решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијала Крагујевац број 32-218-1-2164/2007 од 09.06.2008. године окривљени правно лице Д.О.О. „Т.“ и одговорно лице В.Л. као директор наведеног правног лица, оглашени су одговорним зато што нису обрачунали порез на доходак грађана – порез на друге приходе за период од 10.04.2006. до 25.11.2006. године у укупном износу од 514.249,21 динара, чиме су поступили супротно члану 101. Закона о порезу на доходак грађана и учинили прекршаје из члана 166. став 1. тачка 1) и став 3. Закона о порезу на доходак грађана за које прекршаје су кажњени.

Овај суд најпре констатује да се решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијала Крагујевац број 32-218-1-2164/2007 од 09.06.2008. године, не односи на окривљеног Ч.Л., те се у том смислу у односу на то решење не може разматрати истакнута повреда закона која се односи на пресуђену ствар, јер да би се радило о пресуђеној ствари у смислу члана 4. став 1. ЗКП, мора најпре постојати идентитет извршиоца између дела за које се гони и оног за које је правноснажно ослобођен, осуђен, или је оптужба одбијена или поступак правноснажно обустављен, што овде није случај.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да је у предметном кривичном поступку окривљени Ч.Л. оглашен кривим, да је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези ст. 1. и 2. у вези члана 61. КЗ, односно да је као одговорно лице у Д.О.О. „Т.“ неистиниту

службену исправу употребио у служби као да је истинита, тако што је у пословну евиденцију свог привредног друштва евидентирао куповину дрвне грађе од више физичких лица, при чему су та лица и датуми када је предузимао радње извршења предметног кривичног дела прецизно одређени, док је прекршајним решењем (Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијала Крагујевац број 32-218-1-1132/2007 од 04.04.2008. године) окривљени оглашен одговорним да је као одговорно лице у Д.О.О. „Т.“ у периоду од 01.01.2005. до 31.12.2006. године у пореским пријавама исказао претходни порез по основу плаћене ПДВ накнаде пољопривреднику, иако за то није испунио услове по Закону о порезу на додатну вредност, на који начин је учинио прекршај из члана 60. став 1. тачка 9) Закона о порезу на додатну вредност, то по налажењу овог суда, у конкретном случају животни догађај а затим и чињенични опис кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим у овом поступку и догађај који представља прекршај за који је наведеним решењем оглашен одговорним различити су у погледу заштитног објекта и радње извршења, због чега су наводи браниоца окривљеног који се тичу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. став 1. ЗКП одбијени као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву указује да су нижестепени судови у побијаним пресудама погрешно утврдили чињенично стање, јер је нетачно да лицима Т.В., А.В., Љ.В., М.А., Д.В. и С.Л. нису исплаћене накнаде по предметним признаницама, будући да су исти као продавци потписали признанице о пријему новца, те да, како окривљени није учествовао у било каквом контакту са продавцима, није имао никаквог разлога да сумња у документацију, при чему бранилац сматра да ниједним доказом изведеним током поступка није доказана кривица и директан умишљај окривљеног.

Имајући у виду да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди није разлог предвиђен одредбом члана 485. став 4. ЗКП због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да су побијаним пресудама повређени чланови 32. и 34. Устава Републике Србије као и члан 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, али како уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном Ч.Л. у поступку повређено неко од основних људских права зајемчених чл. 32. и 34. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде и то у односу на усвајајући део на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбацио као недозвољен и на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио, јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник  
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија  
Јанко Лазаревић,с.р.**